

На Лепида са паднѣ една кутійка съ бѣлио; но най сполучна печалба са паднѣ на Клодія, който нито са причерви нито са смути отъ нея която състоеше отъ фалиппы зарове. При сичко туй една случайность, за лоша въ тогашната епоха гледана, обрнѣ въ ужасъ веселбата отъ туй развлечение: Ня Главка са паднѣ най добро жребіе защото спечели една мраморна статуйка на Фортуната, излѣліе гръцко, която, като му я подаваше слугата, паднѣ и са строши.

Смущеніето на дружеството бѣ общо и сичкытѣ като изъ едни уста извикахъ «*Dii avertite omen!*» *Боже отвърнете нещастіето!* Само Главкѣ, ако и той суевѣренъ като другытѣ, виждаше са спокойнѣ.

Любезная, пошувнѣ той страстно яа Юна, която отъ ужасъ бѣ станѣла псбѣла отъ уломъцытѣ на счупената статуя, менѣ е даже прісто туй прокобяваше. Щастіето, като подари тебе най драгоцѣнното иѣщо на мене, немаше що повече да стори въ моя полза и за туй строшава образа си, защото азъ въ твоя образъ напѣрвамъ благополучіето си.

Шумътъ който са подигнѣ отъ тѣзи случайность посрѣдъ едно събраше отъ гости нелишени отъ просвѣщеніе и цивилизация, трѣбаше да са вижда и съ суевѣріето яа тогашнытѣ времена неприличенъ, ако ный самы невиждахмы днесъ подобны предразсѣдцы и помежду образованнытѣ и съвременны общества. Салустій който искаше да отвлече вниманіето на дружеството отъ туй произшествіе окити чашата си съ цвѣгъя и предложи да пѣжтъ здравица за домуладкята.

Втората здравица быде за императора, а на трѣгванье, за Меркурія за да проводи на сѣкнго отъ ппровавшытѣ пріятны сѣнища, и тѣй гоститѣ като свѣршихъ пиршествово съ възліаніе разидохъ са.

По улицытѣ на Помпея твърдѣ не бѣхъ въ обыкновеніе колесницытѣ, защото бѣхъ тѣсны и защото градътъ бѣ малкъ и отъ туй малка нужда имаше отъ тѣхъ; заради туй гоститѣ като си обухъ обуцата които бѣхъ изули предъ пиршествово и са загърнѣхъ въ тогытѣ си отидохъ си пѣшы придружени отъ слугытѣ си.

Между туй Главкѣ, щомъ видѣ Юна че си отиде обрнѣ са къмъ стѣлбата която водѣше къмъ стайтѣ на Юлія и отъ тамъ единъ слуга го заведе при нея която го чакаше сѣдѣла.

— Главке, рече тя като наведе очитѣ на долу. виждамъ че наистина обычашъ Юна, а тя е дѣйствително хубавица.

— Учтива и великодушна е Юлія, отговори Главкѣ, Да, обычамъ Юна. Дано измежду толкосъ обожатели намѣришь одного тѣй искрѣненъ и вѣренъ какъто съмъ азъ къмъ Юна.